

MARA GREGORIČEVA:

Klepetavi Miček.

Vesela igrica v enem dejanju.

(Predstavlja se na dvorišču, oziroma na pragu pred hišo.)

OSEBE: Janez, gospodar.

Manica, njegova žena.

Miček, sin.

Jaka, stric.

1. prizor.

Miček, Jaka.

Miček (izrezuje piščalko in prepeva):

O, zdravstvujte, ljubi striček!

Stric (z dežnikom in sukno na roki):

Ni nikogar li doma,
da sedevaš sam pred vrati?

Miček: Kajpak! V hiši sta oba,
oče moj in moja mati!

Stric: Torej pojdiva le noter!

Miček (mu zabrani):

Ne, premili stric in boter!
Malo še počakajva,
da jedila od kosila,
ki so že pripravljena,
bode mamica poskrila.

Stric: Kaj pa vendar to pomeni?
Brez strahu mi razodeni!

Miček: Hm! Ne vem, če to bi del,
kar je oče mami rekel . . .
Morda bi od jeze krel
ali pa mi — hlačke slekel!

Stric (potegne desetico iz žepa):

Glej jo, Miček, desetico!
Greh ni, praviti resnico!

Miček (veselo):

Stopali ste s klanca k nam
po mostiču nad vodico,
ko je atek moj šel v hram
po pijačo in potico.

Vse je že na mizi stalo,
kar na cesto je dišalo,
ko de oče mamiči:
Brzo z mize vse pospravi!
Stric prihaja k nam v gosti;
že koraka po goščavi.
Urno skrij, da njega grlo
ne požre, kar se je scvrlo!

Stric: A tako? Hi, hi! Ha, ha!
Kam pa so obed poskrili!

Miček: Zelje in kos jagnjeta
so v omaro položili.
Gos z ocvirki na solati
je na peč poskrila mati.
Polič vina, celo gnjat
djal je očka na polico!
Štruklji pa — ki jem jih rad —
skriti v skrinji so s potico!

2. prizor.

Prejšnja, Janez.

Janez (pride s škafofom v roki):
Oj, pozdravljen, svak moj mili!
Žal, obed ste zamudili!

Stric (mu seže v dlan):
Dober tek in hvala vam
za postrežbo, dobri Janez,
saj namenjen sem drugam . . .
Na botrino grem za danes!

3. prizor.

Prejšnji, Manica.

Manica (prileti iznenadena, ga objame):
Vendar ne še toli kmali,
ko da bi se ne poznali!

Stric (ji da roko):
Bog te živi, Manica!
Vrnem se, ko boš povžila
zelje in kos jagnjeta,
kar si pravočasno skrila!
Ne prihajaj mi rdeča!

Mirno jej prešičja pleča,
štrukeljčke, potičice,
da ne splesnejo ti v skrinji . . .
Z Janezom pojej slastno
obokusnem lanskem vini!

Manica: Slušam, Jaka, te in gledam,
čudim tvojim se besedam,
ki so ostre kakor nož!

(Možu):

Kaj pa ti tak čmerikavo
v zemljo gledaš, mili mož?
Odgovori, dvigni glavo!

Janez: Vse umem, kar Jaka pravi!
Naš fantiček klepetavi
naju je izdal obeh!
Ampak zdaj mu bo zasuta
preko usteh, po zobeh
za jezičnost vsaj klofuta!

Manica (sinu): Jaz pa ti pretepem truplo!
Le oziraj se osuplo,
ti nesramni otroček!

(Manica in Janez se zaletita v Mička, ki stoji plašen ob stricu. Stric ga obrani.)

Stric (resnobno): Le počasi, skrbna mati,
in pa ti, predragi svak,
preden začneš kaznovati!
Tej nezgodí kriv ni Miček!
Le vidva sta se ko ptiček
sama ulovila v past!
Če želita, da otroče
zraste vama v radost, čast,
se mu lepih zgledov hoče!
Srce blago, plemenito,
nehinavsko in odkrito
kažita mu vsakokrat!
Ako starši pa učijo
svojo deco sleparijo —
vzklije v nji razbojnik, tat! —

Konec.

